

L'instanant

Albert Mestres

L'INSTANT

ALBERT MESTRES

IL·LUSTRACIONS DE
SANDRA GENÍS

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: octubre del 2015

© dels textos: Albert Mestre
© de les il·lustracions: Sandra Genís

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp
lagentdelllamp@tinet.cat

Imatge de la coberta: Sandra Genís

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Arts Gràfiques Requesens

ISBN: 978-84-9034-350-0

DL T 1211-2015

ÍNDEX

Laia	II
Eduard	15
Núria	17
Desi	21
April	25
Raquel	31
Lali	37
Vadora	45
Caroline	51
Arnau	55

LAIA

vaig despenjar el mòbil i vaig dir Laia? Laia? però la Laia no em va contestar a mi no em va contestar però la vaig sentir que deia què vols? què vols? i llavors em vaig adonar que parlava amb el seu segrestador i volent o sense voler la Laia m'havia trucat però la vaig sentir que deia deixa'm estar deixa'm estar i després com somicava i plorava i gemegava i al final una mena de ronc una mena de ranera i llavors el fill de puta el segrestador violador assassí que deia me-càgon la puta i vaig córrer a la policia perquè hòstia imbècil de mi me n'acabava d'adonar desgraciat de merda que que imbècil hòstia puta que imbècil com no hi havia caigut perquè me n'acabava d'adonar que amb el puto mòbil encès podies localitzar la Laia i si encara era viva punt i a part

li vaig dir et juro que et mataré li vaig cridar a la cara que el mataria com pot ser el fill de puta? el fill de puta havia amagat la Laia al soterrani de casa al soterrani de casa t'ho creus Laieta? i la policia el va enganxar cavant un forat al bosc gràcies al mòbil d'en Pol però ara ja tot se me'n fot tot perquè el meu únic objectiu a la vida és matar-lo matar-lo el fill de puta encara que hagi d'esperar quaranta anys mentre es podreix a la presó perquè Àlex la teva pròpia filla com has pogut Àlex per l'amor de Déu? que has enfonsat l'empresa? que necessitaves diners? que tot es va compli-

car? que no hi ets tot Àlex? segur que no hi ets tot Àlex eh Àlex? i jo què idiota de mi bleada estúpida plorant com una bleada estúpida imbècil uns metres per sobre de la meva pobra filleta Laieta uns metres per sobre de la por i l'angoixa de la meva pobra filleta Laieta torronet de la mare i ella la por la por la desesperació i jo idiota de mi cada dia a la policia i la meva filla? i la meva filla? que se'm treien de sobre mentre tu Àlex oh Àlex l'empresa els calés però violar-la matar-la? violar-la matar-la per fer creure jo què sé què? com pots? com puc punt i a part

Laieta per l'amor de Déu ton pare

EDUARD

l'impacte del xoc t'ha deixat mig estabornit però els efectes de l'alcohol han desaparegut i el primer que penses enmig de la nebulosa és en la Paula la Pauleta i després en la Núria i després en l'Esther i te n'adones que ha estat culpa teva que no has controlat prou i has agafat el revolt massa obert i envaït la calçada contrària oh la Paula la Pauleta tornar-la a veure si us plau tornar-la a veure però la bronca de la Núria la bronca que t'espera a aquestes hores però ja ni te'n recordes de l'Esther ja ni te'n recordes de l'Esther que acabes de deixar-la ni te'n recordes ni del bon polvo d'oficinista de la Caixa a l'atur

li has de dir li has de dir a l'Eduard que que heu de deixar-ho que no pots continuar que els pares et preocupen i has de tenir collons perdó ovaris has de tenir ovaris i de l'Adrià val més que no n'hi diguis res no no n'hi has de dir res i en canvi li has d'explicar que no t'hi veus que ja comences a tenir edat de tenir-ne de fills i que amb ell no t'hi veus suau però li has però hòstia però què és això hòstia el morro d'un cotxe que va cap a tu a tot drap sortit com del no-res de la corba hòstia

corres camp a través com un esperitat ensopegues t'esgarrinxes et torces el turmell però és igual corres corres i corres perquè darrere

teu ve bramulant un gegant gros i panxut amb un ganivet ple de sang a la mà Ah Maria has cridat tu quan has entrat a la masia i tot seguit has vist l'home amb el punyal sobre el cadàver d'una dona cosida a ganivetades i has vist la mirada de l'home i t'has posat a córrer cames ajudeu-me però tu només volies cobertura cobertura per l'amor de Déu cobertura per trucar a una ambulància i ara ja arribes als cotxes i veus l'home de l'altre cotxe atrapat i veus la Isabel que sembla dormir però tu corres i corres i saltes el marge i t'amagues darrere un munt de rocs i mates i des del teu amagatall veus el gegant que s'atura i observa el cotxe i veus

veus un gegant amb un ganivet ple de sang que s'atura i t'observa i veus com va a l'altre cotxe i intenta obrir la porta on la noia gemega com adormida però no pot i llavors veus com ve cap al teu cotxe i veus com s'acosta i intentes moure't però és inútil no hi ha res a fer-hi i veus com el gegant aixeca el ganivet i es posa a donar cops de mànec al vidre de la teva finestra fins que el trenca en mil bocins i se t'escapa el pipí i veus com el gegant aixeca el ganivet ara amb la fulla cap avall i dius Pep està cardat i és l'última cosa que dius i veus

veus com el gegant torna cap al teu cotxe on la Isabel gemega mig adormida i veus com apareix pel revolt un cotxe a tota llet i veus com envesteix el gegant i el gegant salta pels aires i el cotxe fa xerricar els frens però no s'atura sinó que fot el camp a tota hòstia i després d'esperar una estona a veure si es mou el gegant surt del teu amagatall i t'hi acostes i comproves que és mort i agafes el ganivet de terra i fent força amb el ganivet obres la porta de la Isabel i l'estires enfora i que poquet que pesa i amb horror veus que no té cames i que el cotxe és una piscina de sang i l'abrades i plores i plores i quan arriba l'ambulància alertada pels mossos que han aturat el cotxe fugitiu malgrat els torniquets que li has fet i les mantes i les llàgrimes i tot i tot i tot la Isabel ja és morta

NÚRIA

darrere d'aquest bosquet darrere hi ha el mas i no aquí no em veuran no em veuran els merdosos no em veuran merdosos de ciutat escarabats de ciutat quins collons anar a ficar-se al meu al meu bosc com si fos seu hòstia de Déu i el mas el Mas Guillofo de tota la vida quins collons hòstia santa com si com si pogués ser seu mai mai de la vida collons mira des d'aquí es veu tot perfecte i ells a mi no em veuen pas ah càson l'hòstia consagrada que llest que llest que sóc la destal cony els merdosos són confiats com com conillets i ho deixen tot obert i jo jo el Xic de Cal Ganyota jo podria entrar tan panxo i tallar-los el coll un a un hòstia zas l'home zas la dona zas la nena però no hòstia sóc bo jo hòstia santa jo sóc bo i només tindran un espant ha ha com riurem un foquet controlat cony el ventet de ponent unes branquetes d'alzina i fullaraca i i i a mi a mi no se'm pot escapar de les mans això me cago en Déu només espantar-los i que fotin el camp merdosos de ciutat l'home la dona la nena i ja està collons encenedor i ja està tu hòstia me cago en Déu què és això? la puta que em va és la cara de l'home me cago en però si dormien la migdiada malparits hòstia hòstia —Eh tu, què fas? Que ets boig?— merdós de ciutat escarabat de femer —Tu, apaga el foc, home, corre, apaga el foc— ja et daran apaga el foc apaga el foc vine tu a apagar-lo si tens collons malparit escarabat de merda on vas rata de ciutat? on vas? té hòstia

entoma aquesta al nas malparit al nas collons la mare que quina
santa hòstia el malparit vomitaré em surt l'estómac per la boca ara
veuràs malparit merdós de merda et fotrè una té destral té destral
té destral mort i ben mort el malparit aquí no el trobarà ningú
hòstia només cendra cendra però hòstia què me cago en la però si
són la dona i la nena me cago en ho han vist tot les malparides i
mira com corren les filles de puta malparides i tanquen la porta i
tancaran totes les portes del mas putes més que putes totes les però
la cuina la finestra de la cuina hòstia no es pot pas tancar la finestra
de la cuina collons Xic corre Xic corre abans que les malparides té
destral té destral hòstia puta m'he tallat però què aaaaahhhh me
cago en la puta d'oros però què collons és això malparides aigua
bullent a la cara filles de puta ara vinc collons tant se me'n fot si
em tallo hòstia salto la finestra malparides filles de puta no hi són
hòstia han tancat la porta té destral cony té destral me cago en
l'hòstia massa gruixuda ah hòstia espera la porta corre Xic corre
Xic mira les malparides filles de puta clavant taulons a portes i fi-
nestres claveu claveu desgraciades que vinc ha ha sí sí feu feu i ara
veureu la porteta del darrere collons les filles de puta així esverades
no hi deuen haver pensat en el rebost i l'escala entremig hòstia he
he no mira collons és oberta me cago en ara veureu filles de puta
malparides ara sabreu qui és el Xic me cago en Déu però merda i
això què collons és hòstia un rasclat hòstia m'han clavat el rasclat
aquí a l'esquena la nena malparida ara t'agafo malparida ara veuràs
però hòstia quina calor collons és el foc s'acosta hòstia ep la porta
la nena tanca la porta me cago en Déu ara veuràs aaahhh quin
mal hòstia santa collons no puc enfonsar la porta amb l'espatlla
així hòstia he perdut la destral on collons és la destral tallessin
mai l'herba els malparits de ciutat però les flames hòstia les flames
hòstia què

ostres però què fa aquest home ostres la destral ostres el cap d'en
Carles la destral el cap d'en Carles i la Clàudia darrere meu —Cor-

re, Clàudia, corre! Corre cap a la casa! Corre amb totes les teves forces!— correm correm l'home aquest l'home aquest que fa d'escombraire al poble mai m'ha agradat l'home aquest sempre sempre ens mira amb mala cara corre darrere nostre l'home les portes les portes les finestres tot obert —Clàudia, les portes! Les finestres!— la porta d'entrada el pany el baldó la barra les eines claus martell en Carles en Carles mort no no Déu meu picar fort —Aguanta, Clàudia!— Carles Carles ja ho deia jo que no era una bona idea ho deia —La finestra de la cuina, mama!— i en Carles mort amb el cap obert per la dextral —Correm, Clàudia, a la cuina!— ostres l'home trenca el vidre de la finestra que entra que entra què fem Déu meu què fem l'aigua de les mongetes —Ajuda'm, Clàudia!— ja està l'aigua bullia li deu haver fet mal que se'n vagi si us plau que se'n vagi ostres ostres en Carles en Carles mort tanquem aquí aquesta porta aguantarà ja ho deia jo això d'anar a viure al camp ostres la porta de darrere ostres ostres —Clàudia, corre a la porta de darrere!— el vidre l'home trenca el vidre també i en Carles mort al mig del bosc i el foc —Clàudia, el rasclat! El rasclat! Ja tanco jo— ostres filla meva quin cop de rasclat ja està ja està i en Carles mort al mig del bosc sota les flames ai ai tot tancat vine filla meva el pare és mort el pare és mort mai hauria hagut de permetre mai mai mai venir aquí el pare és mort filleta Carles Carles per l'amor de Déu Carles plora filla plora aquí a les golfes no ens farà mal aquest tarat abraça'm abraça'm fort Carles Carles —El papa! El papa!— sents sents els bombers la policia

DESI

En aquest moment el seu nivell de consciència és triple. Al primer nivell la consciència d'haver rebut a l'estómac una bala de l'escopeta que té al davant. Una mica per sota la consciència d'estar mort, és a dir, que se li escolen entre els dits sense poder-hi fer res els últims segons de la seva vida i per tant precisament els últims segons de la seva consciència. I una mica per sota, quasi encara per formular, la incomprensió del que li acaba de passar, la incomprensió que li passi precisament a ell i que tingui al davant una persona amb una escopeta que li acaba de disparar una bala a l'estómac.

Amb totes les forces que li queden al cervell es posa a treballar a mil. Tampoc pot fer res més, perquè les forces del cos s'han desactivat de sobte i s'esfumen a cada segon que passa. I si alguna cosa comprèn és que només li queden segons per poder comprendre abans que els pensaments s'entelin i caigui en el fosc absolut i etern dels sentits i la ment. Comprendre no li servirà de res, el final serà el mateix, aquest fosc absolut i etern dels sentits i la ment, però el seu cervell no pot fer-hi més i es posa com a qüestió de vida o mort a comprendre-ho tot abans d'apagar-se per sempre més. Perquè per a algú que se li escapa la vida per moments uns segons són tota una vida. No sent dolor, o li sembla que no sent dolor,

només aquella ombra de dolor com un xerricar de dents de quan la sang s'escola del cos, en el seu cas per formar un llac, una mena d'Avern al seu interior.

Al banc del metro, conscient del basal de sang que formen els regalims al terra del vagó buit després que tothom ha fugit esperitat, el cervell d'en Joan s'esforça: l'Elvira en Jordi la Mamita en Jonathan la Desi. La hipoteca. Connectar les coses. La hipoteca que va concedir a la Mamita, colombiana o peruana, no ho sap, a canvi de tirar-se-la quan li vingués de gust. La Mamita? L'Elvira que va despatxar la Mamita quan els va pescar i va buscar una altra dona de fer feines. L'Elvira? En Jonathan que no trobava feina de manobre o lampista o el que fos. En Jonathan? En Jordi que és el xicot de la Desi, abans que l'iniciés la Mamita. En Jordi? La Mamita que va venir a l'oficina del banc a suplicar-li pel desnonament. A canvi de tirar-se la Desi, la filla, quan li vingués de gust i una mamada de la Mamita ara mateix. L'Elvira és una senyora seca seca que només pensa en les decoracions i fa anys que no. En Jonathan és un calçasses, un bo per a res. En Jordi que ara acabarà telecos brillantment i és el seu fill, SEU. La Desi és una desvergonyida que encara va a l'institut i es trinca pare i fill. El cervell s'esforça s'esforça i sembla veure una remota llum. L'assegurança merda l'asseg

—Feina feta no té destorb —diu l'Elvira al seu despatx mentre allarga a la Desi el maletí que servirà per amortitzar la hipoteca de casa els papis i pagar-li la universitat.

